

замена за место и доградениот дел од најстарата куќа кои му следувале на дедо Трпо. Така, дедо Трпо почнува да гради 1931 година и ја завршува куќата во 1932 година и се преселуваат во новата куќа. Така, на местото на старата куќа над Костоо останува да живее дедо Андро со фамилијата. Дедо Трпо бил сериозно болен од стеноза на срце кое било неизлечива болест и сакал да изгради куќа за децата да му имаат кров над глава и да не му се растурат. Куќата била со европски стил и архитектура и дедо Трпо заедно со своето семејство баба Цвета, двете деца Живко и Слободан и со татко му Спиро, мајка му Менуша и сирачето Боре од брат му Никче се преселуваат во новата куќа.

(Куќата на Трпо и Цвета Онуфриевски, свадбата на Живко и Јорданка Спироски, 8.11.1942 г., Фото, Спасо Ристов Милосавлевски - Сирмин од Лешок)

(The house of Trpo and Cveta Onufrievski, the wedding of Zivko and Jordanka Spiroski, 8.11.1942, Photo, Spaso Ristov Milosavlevski - Sirmin - Lesok)

Во старата куќа во која живеел порано поп Онуфрие (поп Онче) со жена му Детелинка Петковска (незнам од кој род била како девојка) и децата (поп Спиро, Атанас, Јасре, Горче, Ката и Ристана), останал дедо Андро Поповски со жената Перса и со нејзината сестра Парасија, која била инвалид и со децата Tome и Ана. Подоцна, во 1938 година дедо Андро Поповски изградил нова куќа веднаш до патот, на кое место е и денеска живее аџо Tome Поповски со жената Фанка и синот Драго Поповски. Денес синот Драго живее во ова куќа.

Во 30-те години нова современа куќа гради и дедо Софро Исаковски, во која живееја синовите Лазо и Јоанче Коцевски се до 60-те години, кога се преселуваат во Горче Петров односно Скопје.

Во книгата: Кирил Пејчинович и неговото време, издадена под покровителство на Кочо Тулевски претседател на Општинското собрание во Тетово во 1973 година, а издадена по повод 200 години од раѓањето на јеромонахот Кирил Пејчинович, е збир на трудови од симпозиумот одржан во 1971 година, Крум Томовски има објавено текст со поднаслов: Народната архитектура во селата Лешок и Теарце (извор: ред. бр.43).

Во текстот на стр. 191 до 202, Томовски ги опишува две стари селски куќи со типична лешочка архитектура и тоа: на Давид Ристовски и на Златан Димитриевски.

Јас се сеќавам и на куките на дедо Давид од вториот свештенички род Лешкој односно Попој, кој бил син на Ката, сестра на прадедо ми Спиро. Дедо Давид имаше ќерка Трпана која беше калуѓерка во Побожје Скопско, па потоа замина во Горњак, Србија кај другите калуѓерки кои пред тоа беа во Лешочкиот манастир. Дедо Давид со синот Божин многу пати беше пудар (падар) на лозјата, а дедо Златан од Циљој секогаш одеше на поле со магарето.

Во разговор со чичко ми Слободан Спироски и чичко Томе Поповски за најстарата куќа, во која живееле поп Симон (јереј Симеон) со синот Онуфрије и осумте деца, тие ми рекоа дека ја знаат куќата и дека се качувале на чардакот и оделе во плевната каде имало стока. Чичко ми Слободан ми рече дека куќата била многу долга и имала многу соби оти во неа живееле поп Спиро со татко му поп Симон и со браќата Јасре, Атанас, Горче и Саро и двете сестри Ката и Ристана, дел од старата куќа може да се види на трите стари фотографии од 1917 и 1919 година.

(Чичко Томе Андров Поповски и чичко Слободан Трпов Спироски, 23 јули 2005 г., предавањето на обновената црква Св. Атанасиј од Европската Агенција за реконструкција)
 (Uncle Tome Androv Popovski and uncle Slobodan Trpov Spiroski, 23 July, 2005, handing-over of the rebuild church St. Athanasius of European Agency for reconstruction)

Чичко ми Слободан за најстарата куќа ми рече дека многу добро се сеќава: „ Е, куќата беше мложу дл,ѓа и имаше едан ѓољем дрвен чардак у средината, а у дл,жина беа мложу собе. У куќата беше старатаана, полна беше со људи и деца. Куќата беше ка задруга. У неа живење заедно ацо Андроа и деца, со дедо ми Спиро, баба Менуша. Смо сите на душеме постапено со роѓозина, со мама, со брат ми Жифко и со Бореја. Старата куќа беше позади сегашнава куќа на Tome Пойоски, накеј Дамјаној и Софрој. Куќата беше мложу дл,ѓа и почнуше даље од зидот карши куќите на дедо Атанас и Гигоја и беше дл,ѓа све ѓоре до Пауновој. Куќата љичеше ка старата куќа на ацоја Давида и Микаелја Ристовски- Даљо ош Пойоскиите, ако се сеќааш на неа.“.

Атанас изградил куќа, до патот веднаш под сегашната куќата на ацо Tome. Јасре изградил куќа до патот над куќата на дедо Андро сега на ацо Tome. Покрај патот, веднаш над куќата на кметот Јасре, куќа изградил и Горче. Горче прв ја продал куќата и се преселил во Скопје односно денешно Горче Петров. Горче ја продал куќата во 1927 година на Петруш од Капељаној кој се доселил од Брезно.

Дедо Тоде Гуде од Дамјаној од родот Лалошкој има една ќерка Миљана која се мажи во родот Мазаракој и се преселува кај неа да живее во половина од старата куќа веднаш до патот под Бучејца.

Кога одев кај баба Андројца за Прочка или Велиден, во дворот на крајот кон запад накај дедо Блаже од Дамјаној, од дворот имаше остатоци од камења од некоја куќа или плевна, но, јас не знаев од што биле камењата. Сега дознав дека таму била најстарата куќа на Лалошкој односно куќата во која се родил дедо ми Трпо, потоа прадедо ми Спиро, таму се родил и живееле и поп Онче, потоа поп Симон, поп Китан и т.н. Во дроградениот дел на најстарата куќа на баба Цвета и дедо Трпо им се раѓаат синовите Живко и Слободан и ќерките Ратка и Олга.

Куќата на дедо Златан од Циљој беше во Старо маало, помеѓу старите куќи на дедо Андро, дедо Атанас, дедо Гиго, дедо Блаже, дедо Јоше и дедо Ангелко. Дедо Златан Димитриевски кој го викавме Циљо, бил син на Димитрие, кој бил внук на Марта, сестра на поп Симон и Дамјан од нашиот род Лалошкој. Значи, со Марта родот Лалошкој по машка линија е прекинат, но, меморијата го знае и го почитува дека Марта и нејзините потомци биле од нашиот род, но, по женска линија и ги викаме Циљој.

Куќата на дедо Давид Ристовски, кој го викавме Даљо, беше во Тенеке маало и беше помеѓу Станкој и Момирој. Дедо Давид беше син на Ката, која била сестра на прадедо ми Спиро. Ката била мажена во Лешок за Атанас во второто свештенничко семејство односно род Лешкој- Попој (види: поднаслов 14.2 -Потомците на Ката (стр. 555-560 и Табела бр. 23 –извор: ред. бр.1).

Според мене вториот свештеннички род од Тенеке маало правилно е да се ословува и да се вика Лешкој, бидејќи денес од овој род има само едно семејство со презимето Поповски, додека презиме и ословувања со името Лешкови има повеќе семејства во Тетово, Скопје, Софија и Пловдив во Бугарија.

Сметам дека не е исправно во Лешок да се вика само овој род Поповски односно Попој, како што има запишано авторот Илија Петрушевски во книгите ЛЕШЕК и ЛЕШОК, иако, и ова семејство има свештеници во минатото, но, попови нема веќе век и половина. Од родот Лешкови познати се само три колена попови (Гаврил- Ристо- Никола). Во вториот свештеннички род попови (јереји) има шест колена (кои ги познаваме) и тоа: поп Китан во 18 век, поп Симеон (поп Симон) и поп Онуфрије (или

поп Онче) во 19 век, поп Спиридон (поп Спиро) и поп Глигорие (поп Ѓиго) во 20 век и денес во 21 век презвитер Бобан Митевски и презвитер Костадин Миланов, кои по мајка имаат потекло од фамилијата Паунови односно од родот Лалошои.

Би скал да напоменам дека мојот свештенички род Онуфриевски-Лалошои-Главинои-Византиски има многу семејства кои се презиваат Поповски, Попов и Попоски. Така, ќе го споменам дека Поповски се презиваше дедо Андро Спиров Поповски, синот Томе и внуцот Драго Попоски, и неговата ѕрека се презива Светлана Поповска, потоа Јасре Ончев Поповски, со синовите Мито Поповски и Петре Поповски и внуците Јове и Ане, како и правнуците Јастре и Ивица Поповски. Исто така, синот на Јасре Ончев Поповски, Микаел (Михајло) се презива Попов, а се преселува 1932 година со семејството во Софија и неговите синови (Александар-Сандро, Марко и Бошко) се презиваат Попови, а ќерките на Михајло Јасрев Попов, Снежка и Цеца до мажење се презиваат Попови. Александар-Сандро Михајлов Попов и двете сестри Цеца и Верка, Софија, Јануари 2005 г. кој иако е отселен во Бугарија сеуште има имотен лист на ливада во Булино. И внуците на Мито се презиваат пред мажење Поповски: Десанка, Вита, Николина, Дафинка и т.н. Во некои документи и дедо ми Спиро се евидентира како Поповски, потоа попадија Менуша се води како Поповска, дури и на гробот е исклесано Менча Попоска, до мажење Поповски ги викаеле и некои имале и презиме и некои од синовите на поп Ѓиго, како Тодор, Гоко, Ана, ќерката на дедо Андро, па, и неколку внуки и правнуки пред мажење се презивале Поповска: Олга, Вера, Вида, Иванка, Добринка, татко ми и чичко ми Слободан и Боре ги викаја Поповски или Попој и др.

Би скал да напоменам дека нас правнуците, иако имавме други презимиња, децата и постарите не ословуваа со Поп, поп Спирој, поп Ѓигој, Попој, Попоски, а некои има и прекар Попе (Иван Попе, Ратко-Попе), Многу од правнуците и мене ме ословуваа со Спиро, Спире, поп Спире, Попе, а Јас во последните години во пишуваните материјали се потпишувам Митко Поп Спироски или Митко Спироски - Лешочки.

Значи, не е исправно и не може во Лешок, само родот Лешкој да се вели и ословува Попој, туку, би рекол, многу повеќе одговара родот Лалошои да се пишува во книгите и да се ословува како Попоски, Попој, Попови, затоа што и денес има многу лица со презимето Поповски, а би скал да напоменам дека најповеќе попови, калуѓери и лица со свештеничко образование (преку седум колена) има родот Лалошои.

Старите куќи во Лешок се на приземје и кат со потчардак односно трем кој се викаат чардаклии. Во Лешок преовладуваа овој тип на куќи. Скоро кај сите куќи во приземјето во предниот дел е сместен потчардакот, а до него се наоѓаат и дрвени скали кои водат до катот. Од потчардакот се влегува во пондила и клет. Во некои куќи во потчардакот има котец за свињи, потоа кош, амбар и др. На катот од скалите се оди на чардакот кој е голем да може да се организираат слави, свадби, крштевки и други прослави. Од чардакот се влегува во куќата, одаја и во едно помало одајче, а во зависност од тоа колку е бројно и како е организирано семејството има и неколку соби за спиење.

Значи, на приземјето во пондилата е сместена стоката: крава, коњ или магаре, овци, а во котецот се сместени свињите, додека, лубето се сместени на катот. Подоцна, се градат куќи во кои се сместуваат само лубето, а за стоката се зида посебна зграда-плевна, при што, на приземјето од плевната има кош за пченка, посебна пондила за